

Poukazoval zejména na ustanovení § 1. lit. d. zákona z 25. července 1871 č. 76 ř. z., dle kterého se vyžaduje k platnosti darovací smlouvy bez skutečného odevzdání formy notářského spisu a odvozoval z toho, že souhlas k smlouvě ve formě pouhého prohlášení by činil smlouvu neplatnou.

Byl tu tudíž dvojnásobný názor o otázce zákonem samým neřešené, totiž zda také k přijetí smlouvy jest třeba formy notářského spisu, či zda předpis zákona se vztahuje pouze na projev vůle dárce.

První notář uznával sice, že k platnosti darování jest nutně třeba přijetí smlouvy se strany obdarovaného, ale domníval se, že stačí dodatečný projev o přijetí v jakémkoliv formě učiněný, jak o tom jedná § 863. obč. z., — a ponechává v daném případě šlo o knihovní zajištění daru, zřídil o přijetí daru listinu způsobou ke vkladu.

Názor druhého notáře však byl, že, je-li podstatnou náležitostí smlouvy projev souhlasné vůle obou stran, a je-li k zřízení smlouvy v daném případě zapotřebí formy notářského spisu, nemožno některou z náležitostí smlouvy předepsané formě vymykati.

Náhodou bylo v též čas nejvyšším soudem rozhodováno o obdobném případě a též ve svém rozhodnutí (ze dne 15. dubna 1924, Rv II 442/24, Vážný č. 3725) dal za pravdu notáři prvnímu.

V rozhodnutí tom uvádí se doslovně:

»Arcif. stanoví § 1. zákona ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. z., že k platnosti darovací smlouvy bez skutečného odevzdání jest zapotřebí formy notářského spisu, ale zákon jest vykládati z jeho přirozeného smyslu (§ 7. obč. zák.) a nelze mu přikládati jiný význam, než jaký vysvitá ze zřejmého úmyslu zákonodávce (§ 6. obč. z.)

Nutno si položit otázku, proč stanoví zákon právě pro smlouvu darovací tak přísnou formu.

Toho důvodem není nic jiného než snaha zákonodávce, chrániti dárce před jeho vlastní lehkomyšlností. — Jestliž známo, že dárce v okamžiku, kdy pojme obdarovací úmysl, slíbí více, než by chladná rozvaha uznala za vhodné.

Mimo to třeba si všimnouti, že dárce mnohdy si není vědom dosahu a závaznosti smlouvy. — Následkům, jež by mohly dárce z toho povstati chtěl zákonodárce předpisem přísné formy notářského spisu zabrániti.

Dle jeho úmyslu má si dárce, než dojde k sepsání smlouvy u notáře, věc dobře rozvážiti a pohnutky, jež ho k daru přiměly, přivésti na správnou míru.

Dále si třeba uvědomiti, že jen vázaním projevem vůle přísnou formou, mající, jako notářský spis ráz obřadný, lze nabýti jistoty, že slib darovací jest míněn vážně.

Při darovacích smlouvách, jimž následuje skutečné odevzdání daru, ony obavy pomíjejí. Zákon také tento případ z pravidla §u 1. zák. ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. z. vyloučil, což potvrzuje jasně správnost právě uvedených úvah.

Má-li tedy zákon příčinu chrániti stranu darující, nelze seznati, v čem by měl chrániti druhou smluvní stranu — příjemce daru. Tento nemůže přijetím daru utrpěti újmu. Přijetí daru nemůže býti nikdy lehkomyšlné a dle povahy věci není důvodu k pochybnostem o vážnosti dočasněho projevem vůle. Úvahy o smlouvě dárce u něho nepřiléhají, z čehož nutno souditi, že ustanovení o formě darovací smlouvy vztahuje se jen na projev vůle dárce a nikoliv na prohlášení obdarovaného, že dar přijímá.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Společenstvo (družstvo peněžní) nemůže býti komandistou v komanditní společnosti, jelikož komandista účastní se svým vkladem na zisku a ztrátě společnosti a taková účast na cizím podniku příčí se účelu družstevnímu. Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 2. září 1925 R I 584/25. Obchodní soud v Praze Firm 4779/25.)

Rejstříkový soud povolil zápis komanditní společnosti se sídlem v Praze do obchodního rejstříku.

Vrchní soud zemský vyhověl rekursu finanční prokuratury v Praze a změnou prvního usnesení zamítl žádost za zápis ten s tímto odůvodněním:

Podle čl. 158 obch. z. komandista ku osobnímu provádění obchodů komanditní společnosti není oprávněn a ani povinen.

Přes to však podle čl. 150 obch. z. účastní se na obchodní živnosti pod společenskou komanditní firmou provozované svým majetkovým vkladem, tímto ručí za závazky společnosti (čl. 165 a 166 obch. z.) a jest účastněn na výtěžku i ztrátách obchodování (čl. 162 obch. z.). Týž liší se podstatně od pouhého věřitele společnosti, jenž na provozu obchodní společnosti není účastněn a také za ztráty společnosti neručí.

V daném případě je označeno jako komandista družstvo »Eskomptní ústav v Olomouci, zapsané společenstvo s ručením omezeným«, které již podle svého pojmu družstevního (§§ 1 a 88 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.) není oprávněno jiných obchodů než ve svých stanovách vytyčených a v předloženém výtlahu ze společenstevního rejstříku krajského soudu v Olomouci vyjmenovaných samo provozovati anebo se na nich účastniti. Z toho důvodu není také účastněn se tohoto družstva na živnosti a obchodech pod ohlášenou firmou provozovaných přípustno, poněvadž předmět podniku ohlášené společnosti není činností, kterou se zvelebují výdělková a živnostenská posice jeho členů a jest předmět podniku pod firmou »J. P. a spol. komanditní společnost« přihlášený podnikání družstva cizí. Proto nemělo býti žádostí za zápis přihlášené kom. společnosti vyhověno. Nejvyšší soud dovolacím rekursu nevyhověl. Odůvodnění: Rekursní soud správně dovozuje, že komandista není sice ani oprávněn ani povinen k osobní účasti na provozování obchodů kom. společnosti (čl. 158 obch. z.), že se však přes to účastní ve smyslu čl. 150 obch. z. svým vkladem na obchodní živnosti provozované pod společenskou firmou, máje podíl na zisku a ztrátě, čímž se podstatně liší od pouhého věřitele společnosti.

Nepřezírá tedy rekursní soud nikterak právní podstaty komanditisty, jak mu dovolací rekurs neprávem vytýká a jsou také veškeré další vývody napadeného usnesení, k nimž se poukazuje a jež sdílí i dovolací soud jen nutným důsledkem rekursním soudem správně rozpoznané právní podstaty jak komanditisty tak i společenstva.

Není správným názor rekurentů, že účast družstva vkladem na cizím obchodním podniku nutno pokládati jen za výhodné uložení kapitálu. Vždyť vstupem do cizí obchodní společnosti přejímá komandista také risiko ztrát, čemuž u prostého věřitele není. Pro případ ztráty byl by tedy příslušný kapitál odňat účelům společenstevním.

Rovněž nelze přehlédnouti, že jakákoli spekulativní činnost pojmovému určení družstva je naprosto cizí. Společenstva mohou ovšem výmínečně provozovati obchody, tedy i bráti na nich účast, ale vždy jen v rámci vlastního, nikoli cizího podniku § 13 zák. z 9. IV. 1873 č. 70 ř. z.

Dovolací rekurs je tedy bezdůvodný.

—er.

Odpověď o zápis zrušení obchodní veřejné společnosti, likvidační firmy její a likvidátorů může býti podána třeba jen jedním veřejným společníkem, není-li zrušení firmy sporným, avšak aby zápis byl povolen, musí k žádosti připojen býti ověřený podpis všech likvidátorů neb všichni likvidatoři musí před soudem podepsati, jak firmu v likvidaci znamenati budou.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. září 1925 R I 685/25. Krajský soud v Hradci Králové Firm 953/25.)

Rejstříkový soud k opovědi jednoho veřejného společníka zapsal do obchodního rejstříku zrušení a likvidaci firmy veřejné společnosti.

K rekursu druhého veřejného společníka soud rekursní usnesením soudu stolice první zápis povolující zrušil a nařídil